

La carabassa Tomasa

Xaro Navarro

Il·lustracions de César Barceló

Lletra Impresa Edicions

Col·lecció: Mythos, 3

Primera edició: octubre de 2016

© del text: Xaro Navarro, 2016

© de les il·lustracions: César Barceló, 2016

© exclusius d'aquesta edició: Lletra Impresa Edicions

Av. del Grau, 75, 6è, 11a

46701 Gandia

lletraimpresaedicions@gmail.com

www.lletraimpresaedicions.blogspot.com

Disseny i maquetació: Mercè Climent

Correcció i edició: Juli Capilla

Impressió: byprint

ISBN: 978-84-945008-5-5

Dipòsit legal: V2216-2016

Tots els drets d'aquesta edició estan reservats. Per tant, queda rigorosament prohibida sense l'autorització expressa i per escrit dels editors, qualsevol forma de reproducció, sia parcial o total, incloent-hi la reproducció i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, la comunicació pública o la transformació d'aquesta obra, que estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

La carabassa Tomasa

Xaro Navarro

Il·lustracions de César Barceló

*Als meus pares, per tota una vida
dedicada a estimar els fills i la terra.*

AGRAÏMENTS:

El meu agraïment a totes les dones del poble de Beniarrés que, amablement, m'han transmés la seua saviesa culinària. També a la tenda Macro Vital d'Alcoi per la seua col·laboració. A tots ells, gràcies per haver fet possible el receptari tan dolç i tan entranyable que s'inclou al llibre.

Gràcies també als meus germans, per les tertúlies a l'hora de dinar en què parlàvem de basses, sèquies, tandes de reg, hortes, collites i, en definitiva, per tota la saviesa popular que, any rere any, m'han encomanat.

Gràcies a la gent que, com jo, és de poble i estima la terra, perquè el futur serà nostre.

Finalment, gràcies de tot cor a Lletra Impresa Edicions per haver confiat en mi per a dur a terme aquest projecte.

La vida a l'horta

La carabassa Tomasa vivia a l'horteta de l'oncle Pere, junt a altres hortalisses, als afores del poble.

Era grandota, bonica, amb una pell molt suau i un color lluent quan li pegava el sol.

De tan bonica com era, s'havia convertit en l'atracció del bancal. Tots els que passaven per allí la miraven amb admiració i amb gana. De segur que torrada al forn havia d'estar com el sucre.

Encara que ho tenia tot, era una carabassa amb molt males puces. Tenia el geni curt.

I és que tots els dies, quan més tranquil·la estava, començaven a eixir alguns ratolinets que li pujaven per damunt, es gronxaven amb les tiges del seu cap i l'emprenyaven prou.

O quan li passaven per damunt aquella filera de formigues que, ja veus tu, si no

seria més fàcil passar per davant, que pujar-li per dalt del cap, baixar i passar.

I, com no, els cucs. Sempre havia d'estar alerta, perquè a la mínima que es despistava, ja estaven mossegant-la per a fer-li un foradet i entrar dins el seu cos.

Tot açò suposava un calvari. Sempre alerta i sense poder descansar. Per això era d'allò més agra.

Encara que es feia la valenta, era una carabassa prou porigueta. I tot per certs comentaris que s'escoltaven pel bancal: que si a la bajoca Pepa l'havien torrada a la brasa junt a la ceba Cornèlia i n'havien fet espencat amb un bri d'oli i trossets de bacallar l'hivern passat. Que si a les bajoquetes Cletes les havien posades en una cassola amb aigua calenta per a fer bullit junt a la creïlla Juanilla. Que si a Lluís el panís l'havien torrat en agost per a celebrar les festes del poble junt a una bona rostida de llonganisses, botifarres i xulles. Que si amb els fesolets Quiquets havien fet una bona paella. Que si amb la penca Baldo-

mera, la carxofa Casilda, les carxofetes i el nap Bernat havien fet un bon arròs d'hivern...

Rumors que, de vegades, no la deixaven dormir i que si algun dia ho aconseguia, tenia somnis que no acabaven mai bé. De pensar en tot allò, li venien al cos unes esgarriances de dalt a baix.

Mira que l'amo tenia cura de tot el que cultivava. Regava sovint, tirava sofre a les tomaqueres perquè es feren ben grosses i sucoses, entrecavava, plantava alls i cebes amb dedicació.

Tots els dies de bon matí, estava al bancal, cavant, portant les males herbes i cremant-les, mentre observava com anava creixent la collita.

Ho mirava tot amb aprovació i orgull, com un pare mira el fill quan aquest fa algun acte de maduresa i el pare se n'adona, en eixe instant, que el fill ha crescut.

L'amo també gaudia molt quan segava, quan escoltava el soroll de l'aigua baixar per la sèquia, quan eixia un gripau perdut

per allí i li'l regalava a algun xiquet perquè jugara amb ell. De vegades, també alguna serpeta que trobava a la bassa. Una altra cosa que li feia goig era veure els menuts banyar-se o cabussar-se mentre ell collia la verdura i la fruita per dur-la a casa.

Al remat, tot açò era el que feia feliç a l'home, que no es cuidava gens malament. Però, clar, la supervivència és el que és. La família de l'amo havia de menjar. És llei de vida. No es podia fer una altra cosa.

Tomasa sabia massa bé que prompte li tocaria el torn i intentava fer-se l'ànim. Però abandonar tot allò, tota aquella vida del bancal, no li feia ni miqueta de gràcia.

